

ni neid omma Poia Isaaki Selga, ja
wõttis ennese Kätte, Tuld ja Nugga; ja
need mollemad läksid nenda ühtlase. Kui
sure Süddame, Kurwasu-sega siin A-
braam läks, wõib iggaüks arvata; ag-
ga temma üst ja lotus Jummal peale
jõi süski kindlaks. Sepärrast, kui Isaak
temmalt küsis ja ütles: Mo Iisa! wa-
ta siin on Tuld ja Puid, agga kus on se
Lall Põlletamisse, Ohwiriks? siis A-
braam ütles: Küllab Jummal kutsus
ehk watab ennesele ühhe Lalle Põlletamis-
se, Ohwiriks, mo Poeg!

§. 122. Ja nemmad tullid seina Pal-
la, mis Jummal temmale olli nimme-
tand, ja Abraam teggi seina ühhe Alta-
ri, ja seadis need Puud walmis, ja sid-
dus omma Poia Isaaki kinni, ja panni
tedda Altari peale nende Pude peale, ja
wõttis jo Nugga, et ta piddi omma Po-
ia

ia ärratapma. Agga siis Jehowa In-
gel hüdis temmale Täewast: Abraam,
Abraam! ärra pista omma kät se Poisi
külge, ja ärra te temmale niidagi, sest
nüüd tean minna, et sa Jummalat kar-
dad, ja et sa sinna alnust Poega ei olle
miste mitte ärrakeelnud. Ja Abraam
tõttis ommad Silmad üles, ja näggi,
et üks Jäär olli temma tagga omma
Sarmedega kinni Rõggadikku, ja A-
braam läks ja wõttis se Jära ja ohwer-
das sedda Põlletamisse. Ohwiriks om-
ma Poia Asemel.

§. 123. Misepärrast piddi Jummal
nüüd Abraami ni raskesti kiusama? Ei
mitte sepärrast, et Jummalale temma
Süddame-mõtted teada saaksid, sest
Jummal teadis sedda keik ette ärra (§.
90 91.); waid Abraam piddi isse sest
tunda sama, et temma olleks walmis
keik